

Cesta na sever – Německo, Dánsko, Švédsko, Norsko, Finsko 2009

1.část

Celkem jsme ujeli cca 7500km a nejhorší byl začátek - těch prvních 3000km, pak už jsem si zvykla.

Vyjeli jsme ve **středu** 1.7.09 po 6hod a sraz s první posádkou motorky byl na hranicích s Německem. Emil s Jitkou nás už s plnou nádrží čekali, zapnuli navigaci a hurá jedem. Jelikož je na některých úsecích dálnic v Německu neomezená rychlost, tak se na cestu nadržovaný Emil pustil do rychlé jízdy. Jirka ho nechtěl ztratit, motorkáři totiž jezdí společně, takže rychlost přizpůsobil. Já se jen pořádně chytla a modlila se, abychom tu náročnou cestu zvládli. Počasí bylo přijatelné - polojasno a kolem 20°C. Směřovali jsme na Drážďany, Berlín a Roztok.

Zastavilo se jen na dotankování a ve fofru ukousnout svačinu a dojít si na záchod. Odpoledne jsme našli trajekt, ale jelikož ujel tak před 10minutami, čekalo se na další do 15hod. (2 hodiny). Motorkáři najíždí na loď vždy jako první, protože si na trajektu upoutávají motorku popruhem k boku nebo k podlaze lodi. Ve frontě s námi stáli 2 italští motorkáři a prý plánují také cestu na Nordkapp. Tak mi došlo, že Itálie je ještě pár kilometrů níže než Česko a že jsou ještě větší blázni jak my.

Trajektem se plulo necelé 2hodiny do Gedseru v Dánsku, byli to krásné chvílky mimo sedlo motorky s dostatkem času na jídlo a pití. Cestu lodí zvládl i Emil, který má prý mořskou nemoc. Nic mu nebylo, tak ho

podezřívám, že si vymýšlí, že chtěl být jen zajímavý. Projíždíme Dánskem a do Švédska se dostáváme krátkým tunelem pod mořskou hladinou a pak krásným dlouhým mostem s železnicí uprostřed tubusu mostu. Z tohoto placeného mostu je úchvatný výhled na moře a na větrné elektrárny, kterých bylo i v Německu požehnaně. Dojedeme do Malmö a začínáme hledat camp. V prvním nám vnucují nějakou placenou kartu, že nás jinak neubytují, tak se Emil našte

(často býval navztekáný) a jedeme jinam. Nešlo mu o pár euro, ale o princip. Zajíždíme si tak 30km do jiného campu, kde nás v pohodě ubytují. Stavíme stále za světla stany, slavnostně vyvěsíme českou vlajku na stožár a po jídle a po osvěžující sprše jdeme spát. A jak je po prvním dnu? Zkušený a zvyklí motorkáři si na nic nestěžují, ale mě od odpoledne bolí hlava

mám ji z helmy pěkně vytřesenou. Turbulence mi totiž hlavu hází ze strany na stranu při rychlosti větší jak 90km a jelikož je většina cest po dálnici...

Čtvrteční ráno v klidu (netuším, že naposled v klidu) posnídáme, dojdeme se podívat asi 400m na pláž, já se porochním naboso v teplém v písku i v moři. Pár fotek a vracíme se zabalit věci a zpět do sedel. Jihem Švédska se za zvyšující teploty blížíme do Stockholmu. Teplota se vyšplhala na zde cekem neobvyklých 32°C a ani jinak nepříjemný vítr na motorce nás nestačí zchladit. Nepromokavé, černé oblečení dokonává své dílo a zplavení rádi zalezeme na oběd do klimatizovaného samoobslužného bufetu. Ochutnáváme speciality a s naplněným žaludkem vylézáme opět na slunce. Kupodivu už rychlá jízda nikomu nevadí a

chladíme těla rozepnutými rukávy i nohavicemi. Chytíme jednu malou přepršku a uvítáme ochlazení. Další spaní plánujeme někde okolo Gävle.

Emil nastaví navigaci ta nás dovede do pěkného campu, který se schován v lese, místa pro stany jsou daleko od sebe, pár chatiček s jezírkem v okolí no jak z pohádky. V tomto campu nám opět vnucují placenou registrační kartu a jelikož mám už cesty nad hlavu a Jirka také nechce ztrácet čas hledáním dalšího místa na přespání, tak necháváme Emílka vyvztekat a kartu

kupujeme. Je platná po celém severu, tak se bude ještě někde hodit.

Nadšení z romantického kempu končí, když stále zpoceni stavíme stany a vyčmuchají nás komáři. Patláme se sice repetenty, i přesto je naše drobná Jituška nejvíce pokousaná. Aspoň pro potěchu chuťových buněk kupujeme s Jiříkem severský placatý chleba a studené pivo.

Pátek už celkem za spěchu balíme, dnes odpoledne máme dojet do místa srazu Gold Wing v Piteo. Ráno je ještě horko, ale cestou se ochlazuje, což celkem vítáme. Cesta je dlouhá - těším se na dojezd do Piteo, kde se setkám po dlouhé době s Dášou. Dáša je naše známá, která je původem Češka a ve Švédsku žije přes 40let. Cesty vedou stále po dálnici, která je kvalitní, ale není co pozorovat osídlenost řídké, tak vidím jen stromy a keře. Jsem ráda, že má motorka malou nádrž a že musíme tankovat každých 300km. Každé protažení je příjemné a každá pauza na záchod je vítaná. Obědváme u benzinky v motorestu, jídelní lístek je psán švédsky, tak jen vyluštíme šnitzel a ostatní jídla jen hádáme. Opravdu to byl řízek s hranolky. Jídlo nás vždy dobře naladí a zas do sedel. Cesta mi přijde nekonečná a opravdu se těším až dojedeme. Dáša je také netrpělivá, těší se, že s někým po dlouhé době promluví česky a tak nám jede i s manželem naproti před Piteo. Před městem ještě tankujeme a jelikož jsou někde stojany na kartu no a na jiný systém jak u nás, vždy se s obsluhou bojuje. Luštíme švédské pokyny, slova odhadujeme a přichází paní se slovy „taky nevíte jak na to“? Jsou to Češi, kteří se již vrací z rybaření zpět. Chválili dosavadní neobvyklá vedra a krásnou přírodu. Cestou jsme moc aut z naší domoviny nepotkali. Pověštinou jsme míjeli švédská auta a hrozně moc karavanů a obytných aut. Dáša se nás konečně dočkala a hrdě nás svým BMV vedou do místa srazu na ostrově Farön. Tady se registrujeme, platíme poplatek a s radostí přijímáme nabídku Dáši, že můžeme spát u nich. Po vybalení se vysprchujeme a již na nás čeká pravá švédská večeře. Pochutnáme si na lososu, krevetách, speciálně upraveném hovězím masu s houbovou omáčkou s bramborem a na vínu.

Konec první části.